

ПОДЯКИ

Шон Кеннон, режисер у «Кеннонському театрі» у Літтоні, що в Массачусетсі, одну за одною ставив вистави, сповнені британського фарсу, аж поки я вигукнула: «Годі! Я мушу таку написати!» Дякую тобі, Шоне, за те, що підживляєш любов до мистецтва у моїй родині та громаді. Професор Джон Сазерленд, письменник, лорд Норткліфф і заслужений професор сучасної англійської літератури з Університетського коледжу Лондона, опублікував на ресурсі «*The Great Courses*» серію лекцій під назвою «Класика британської літератури». Цей курс я з неабияким зацікавленням переглядала кілька разів. Та особливо мене вразив вислів, до якого він вдався під час лекції про «Гордість та упередження»: «стовпище молодих дівчат». «О, — подумала я тоді. — Ось про це я просто *мушу* написати».

Джеймі Ларсен, Джулія Брінгхерст Блейк і Хезер Маркс розділили зі мною мою подорож до Ілі, а також впустили мене у свої життя та серця. Я пропала б без таких дорогих друзів, і в Європі, і загалом. Дейдре Лангеланн і Кетрін Джейкобз із *Roaring Brook Press* володіють чудовим почуттям гумору, завдяки якому вони полюбили цю історію і допомогли мені створити ігристу атмосферу бешкетництва, якої я прагнула. Для мене було справжньою насолодою розділити з ними цю книжку. Інші працівники *Roaring Brook*, зокрема Джилл Фрешні, Елізабет Кларк і Саймон Боутен, теж долучилися до цього проєкту своїми неймовірними талантами. Завдяки невичерпній гнучкості Алісса Генкін, моя агентка, примудряється не заплутатися в моїх ідеях і допомагає мені надати їм форму. За це я їй дуже вдячна. Соковиті ілюстрації Якомо Бруно додають кокетливості моїй книжці й кожній зі скандальних сестер. І нарешті мій чоловік Філ, який міг би помагатися шармом з офіцером Квіллом і любим Джуліусом разом узятими, заслуговує на мою безмежну вдячність за те, що йому вистачає сміливості сказати мені, які з моїх чернеток йому подобаються, а які — ні.

ЗМІСТ

Учениці школи Святої		Розділ 15.....	174
Етельдреди для дівчат	5	Розділ 16.....	192
Люди, яких ви не зустрі-		Розділ 17.....	209
нете в цій розповіді	5	Розділ 18.....	223
Англія 1890		Розділ 19.....	241
Розділ 1.....	9	Розділ 20.....	245
Розділ 2.....	20	Розділ 21.....	250
Розділ 3.....	34	Розділ 22.....	253
Розділ 4.....	48	Розділ 23.....	265
Розділ 5.....	57	Розділ 24.....	276
Розділ 6.....	71	Розділ 25.....	280
Розділ 7.....	81	Розділ 26.....	288
Розділ 8.....	94	Розділ 27.....	294
Розділ 9.....	105	Розділ 28.....	306
Розділ 10.....	117	Розділ 29.....	311
Розділ 11.....	129	Розділ 30.....	317
Розділ 12.....	137	Епілог	330
Розділ 13.....	144	Примітки авторки	337
Розділ 14.....	164	Подяки.....	342

на лекції. Дядько стверджував, що з неї вийде чудовий лікар. Побоюючись, щоб його пророцтво не справдилося, батьки Рябої Луїзи, коли тій виповнилося дванадцять, конфіскували її набір для хімічних дослідів і відправили дочку до школи Святої Етельдреди, щоб вона розвивала там жіночні таланти, а не медичні.

Старий Джим Клітероу, гробар з Ньюарк-он-Трент у Ноттінгемширі. Він впродовж сорока років закопував мерців у своїй церковній парафії й іноді викопував їх назад, якщо в них були весільні обручки чи добротні черевики або ж легені чи печінка, за які в хірурга можна було виручити срібняка. Однієї ночі, зваливши нещодавно ексгумованого вдівця-німця на свій віз, він побачив, що з-за дерева за ним спостерігає юна міс Еліно́р Сівер. У місячному сяйві її бліде обличчя скидалося на примару. Джим вирішив, що то янгол помсти прийшов покарати його за розкрадання могил. У старого мало серце не зупинилося від такого переляку. Зазирнувши йому через плече, дівчина простягнула руку до трупа Ганса Маркса, щоб торкнутися холодного сірого обличчя мерця. Старий Джим Клітероу відштовхнув Еліно́р Сівер геть, побурив Ганса Маркса назад туди, де йому й місце, присипав зверху землею і втік. Тієї ночі він усе розповів шинкарю в міській корчмі «Бульбашки і грудинка». Коли чутки про нічні походеньки Понурої Еліно́р дійшли до вух містера і місис Сівер, вони записали її до школи Святої Етельдреди для дівчат в Ілі швидше, ніж ви встигли б сказати «некромантія».

Англія

1890

Розділ 1

У школі Святої Етельдреди для дівчат, що розташовувалася на Приквіллов-роуд в Ілі, у Кембриджширі, існувала традиція: щонеділі директорка Констанс Плекетт запрошувала сімох юних учениць приєднатися до неї та її молодшого брата, містера Олдоса Годдінга, за обіднім столом. Честь спостерігати за тим, як директорка та її постійний недільний гість смакують телятину, яку дівчата самі ж і приготували, очевидно, мала сповна компенсувати той факт, що для самих вихованок соковитого м'яса не вистачило. Дівчатам доводилося вдовольнитися хлібом з маслом і гарячими бобами — їхнім незмінним недільним частунком. Таке самозречення мало неодмінно прислужитися ученицям у майбутньому, коли їм судилося стати чиймись дружинами. Таким було тверде переконання містера Олдоса Годдінга, і його овдовілій сестрі, у якої за плечима було чимало років подружнього досвіду, нічого не залишалось, як погоджуватися.

Якось травневого дня, під час однієї з таких недільних трапез, місис Плекетт, зібравши рештки підливи на скибку хліба, відкусила від неї шматочок, а решту впустила на підлогу. Її голова відкинулася назад, невидючі очі втупилися у стелю, а тілом пройшли дрижаки. Нею струснуло, з горла вирвалося чи то хрипіння, чи то покашлювання, а тоді все стихло.

— У чому річ, Конні? — поцікавився її брат з набитим ротом. — Говори, жінко. Негоже отак вирячувати очі. Передайте перець, любонько.

Остання репліка призначалася Безсоромній Мері-Джейн, яка сиділа найближче до нього. Він не знав ні її імені, ні за що вона заслужила прізвисько «Безсоромна» — усі юні дівчата були для нього «любоньками».

Безсоромна Мері-Джейн передала йому перець. Щедро поперчивши телятину, містер Годдінг відкусив ще один соковитий шматок. Лише тоді відклав ніж та виделку, витер бороду серветкою і підвівся. Обійшовши стіл, рушив до сестри. Заніс був руку, щоб поплескати її по спині, але й сам подавився, схопився за горло, заточився вперед і гепнувся на підлогу, та так, що аж задрижали ніжки стільців, на яких сиділи семеро дівчат.

— Схоже, вмерли, — зауважила Понура Еліно́р.

Метикувата Кітті зісковзнула зі стільця й обережно підступила до директорки. Зняла з носа Нетямущої Марти окуляри і, протерши скельця рукавом, піднесла їх до запалих вуст місис Плекетт. І прислухалася, пильно спостерігаючи за склом. Не донісши виделки до рота, решта дівчат подалася вперед, очікуючи вердикту.

Переконавшись, що скельця не затуманилися від подиху, Метикувата Кітті кивнула й припасувала їх назад Нетямущій Марті на носа.

— Мертва, як копчений оселедець, — оголосила вона.

— Фе-е-е, — пирхнула Нетямуща Марта. — Ти змусила мерця подихати на мої окуляри!

Ряба Луїза розтулила була рота, щоб поправити Нетямущу Марту, але Метикувата Кітті легенько похитала головою. Ряба Луїза була серед них наймолодша і вже звикла до того,

що старші дівчата командують нею, як їм заманеться, а тому промовчала.

— Який жах! — скрикнула Люба Роберта, затуливши обличчя руками. — Хіба нам не слід викликати доктора Снеллінга?

— Для цього вже запізно, — відповіла Понура Еліно́р. — Луїзо, перевір другого.

Ряба Луїза, яка вважалася тутешнім науковцем, обережно підійшла до обм'яклої туші містера Олдоса Годдінга. Оскільки обличчям він приплюснувся до підлоги, їй довелося б торкнутися його, щоб перевернути. Одна думка про це змусила її поморщити від огиди вкритий вісповими шрамами ніс.

— Ну ж бо, — підохочувала Понура Еліно́р. — Він тебе не вкусить.

— Але ж він — чоловік, — заперечила Ряба Луїза. — І доволі огидний.

— Годі скиглити. Звісно, він — чоловік, — пирхнула Безсоромна Мері-Джейн. — І, повір мені на слово, бувають і гірші.

— Думай про нього як про один із твоїх дослідних зразків у банці, — порадила Метикувата Кітті, — навмисне убитий, щоб ти могла його вивчити.

— Убитий? — писнула Люба Роберта, протираючи очі хустинкою. — Ти сказала «убитий»?

Ряба Луїза тим часом спромоглася перевернути свій піддослідний екземпляр і проголосила його мертвим. Кров, що витекла зі зламаного носа, химерно розмазалася по його й без того не надто привабливому обличчі й, очевидно, постановила навечно в'їстися багряною плямою у персидський килим. Дівчата зібралися в коло, нахилившись над тілом.

— Убитий, — сказала Понура Еліно́р. — Мер-р-р-твий, — з насолодою протягнула літеру «р».

Розділ 2

Крізь ситцеві фіранки почав задувати прохолодний вечірній вітерець. Білі троянди, що прикрашали шпалери в їдальні і, правду кажучи, ніколи не лишалися чисто білими, багрянелися у світлі призахідного сонця. Як, зрештою, й одвічно бліде обличчя місис Плекетт. Власне, шкіра цієї суворої й непохитної леді (яка, якщо вже говорити відверто, ще ніколи не була такою непохитною, чи то пак залякною, як зараз) зробилася мало не бузковою, неначе купалася в теплому сонячному промінні літнього дня. Скільки сягало око (якщо визирати із західного вікна), рожевий захід сонця навіть розлогі болотисті луки фермера Баттса залив небесним сяйвом і змусив вівці світитися, немов небесні янголи. Далеко за Баттсовою фермою здіймався Ілійський собор, впираючись двома могутніми вежами в пурпурне небо. Ще кілька хвилин їдальня отак рожевітиме, а потім доведеться запалювати лампи. Тому Дебела Еліс збігала на кухню і принесла керосин та сірники.

— Ходімо до малої вітальні й почнемо розробляти план, — запропонувала Метикувата Кітті.

— Ходімо до малої вітальні й будемо розпивати лікувальне вино місис Плекетт і ласувати її печивом, — відгукнулася Безсоромна Мері-Джейн.

Метикувата Кітті розтулила була рота, збираючись їй заперечити, але тут-таки стулила його. Як і решта дівчат, вона раптом збагнула, що тепер ніхто і ніщо не зможе їм перешкодити добутися до печива з вином чи, коли вже так, до інших прихованих скарбів школи Святої Етельдреди.

Дівчата наввипередки кинулися до спальні місис Плекетт, де, як усім було добре відомо, у маленькій шафі біля ліжка колишня директорка зберігала лікувальне вино і набір склянок.

— Усі пляшки порожні! — вигукнула Ряба Луїза. — От не пощастило.

— Зате печива тут вдосталь, — проспівала Дебела Еліс із шафи і витягла звідти дві повні коробки шотландського пісочного й одну баттерскотчу.

— З таким уловом ми можемо влаштувати собі вишукане чаювання, — сказала Метикувата Кітті. — Ходімо.

Дебела Еліс мерщій поставила чайник з водою на плиту, а Ряба Луїза засвітила лампу. Та світла, очевидно, усе одно бракувало, бо і Люба Роберта, і Нетямуща Марта перечепилися через містера Годдінга, що досі лежав у їдальні. Люба Роберта, яка була найвищою серед дівчат, хоч досі продовжувала рости, упала простісінько на тіло, яке вже встигло охолонути, і тут-таки оголосила, що от-от зомліє. Лише після того, як їй дали понюхати нюхальної солі місис Плекетт і з'їсти кілька додаткових печив, до неї повернулася звична спокійна веселість.

— Попустіть корсети, дівчата, — дозволила Мері-Джейн. — Більше жодних правил! Елінор, викинь ту жахливу дошку для правильної постави, яку місис Плекетт прив'язувала тобі до спини. Більше вона ніколи не змусить тебе її носити.